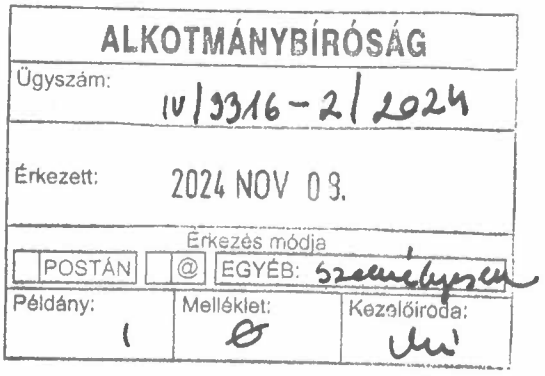
Az Alkotmánybíróság
részére

Ügyszám: IV/3316/2024

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [redacted] indítványozó (a továbbiakban: **Indítványozó**), az Alkotmánybíróság IV/3316-1/2024. számú, 2024. október 17. napján közölt felhívására, az alkotmányjogi panaszommal összefüggésben, az abban kifejtetteket fenntartva, azokat kiegészítve, az alábbi nyilatkozatot teszem.

A tisztességes eljáráshoz való jog keretein belül a törvényes bíróhoz való jog biztosítja, hogy egy ügyet a hatályos eljárásjogi normák figyelembevételével előzetesen meghatározott ügyelosztási rend szerint, bármilyen emberi beavatkozástól mentesen, előre kijelölt bíró, illetve bírói tanács tárgyaljon.

Indítványozó álláspontja szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz való joga, különösen a törvényes bíróhoz való joga sérült azáltal, hogy az ügye elosztásakor a Kúrián valótlan adatot rögzítettek és vettek figyelembe az ügyelosztás során, melynek eredményeképpen Indítványozó ügyét nem az a tanács tárgyalta, amely a Kúria Ügyelosztási Rendje alapján erre felhatalmazással rendelkezett volna.

A törvényes bíróhoz való jog a fair eljárás részeként az igazságszolgáltatás kiszámíthatóságát, pártatlanságát és átláthatóságát is biztosítja, továbbá e jog maradéktalan és hatékony érvényre jutása elengedhetetlen ahhoz, hogy az igazságszolgáltatásba vetett közbizalom fennmaradjon.

Az Alkotmánybíróság több határozatában is kifejtette, hogy a törvényes bíróhoz való jog nem pusztán eljárási szabály, hanem alapvető jog, melynek sérelme a tisztességes eljárás egészére kihathat, azaz befolyásolhatja a per kimenetelét, az érdemi határozat tartalmát.

A Kúriának az ügyelosztás folyamata során alkalmaznia kell a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény 10. § (1) bekezdését, (4) bekezdés b) és c) pontjait, valamint (5) bekezdését, amely jogszabályi rendelkezések az egyes igazságügyi tárgyú törvényeknek a magyar helyreállítási és ellenállóképességi tervhez kapcsolódó módosításáról szóló 2023. évi X. törvény 18. §-ának eredményeképpen léptek hatályba.

Indítványozó tehát e jogszabályi rendelkezésekkel szemben benyújtott alkotmányjogi panaszával olyan jogszabályi rendelkezéseket támad, amelyet a bírósági eljárásban alkalmaztak, de legalábbis alkalmazni kellett.

Az alkotmányjogi panasz elsősorban e normák alaptörvény-ellenességére vezeti vissza az Indítványozó törvényes bíróhoz való jogának sérelmét, hiszen a támadott szabályozás objektíve és ténylegesen alkalmatlan arra, hogy újraindult ügyekben kizárja a törvényes bíróhoz való jog sérelmének lehetőségét.

Másodlagosan Indítványozó a Kúria eljárásából eredezteti a törvényes bíróhoz való jogának sérelmét, hiszen a Kúrián – Indítványozó által nem ismert okból - valótlan adatot rögzítettek és vettek figyelembe az ügyelosztás során, amelynek eredményeképpen olyan tanácsra osztották ki Indítványozó ügyét, amelyhez jogszerű úton nem kerülhetett volna.

Mindez alapjaiban hatott ki az ügy érdemére, hiszen olyan tanács foglalt állást, gyakorolt közhatalmat Indítványozó ügyében, amelynek legitimációja az ügyelosztást szabályzó normák, kiváltképpen a Kúria Ügyelosztási Rendje alapján nem volt igazolt és visszakövethető. Ily módon legitimációs vákuum alakult ki Indítványozó ügyének elbírálása során, amelyre alapozottan minden eljárási cselekmény és döntés jogellenes, alaptörvény-ellenes. Indítványozó tehát e körben mindezen indokokra tekintettel támadja a Kúria Mfv.V.10.033/2024/7. számú ítéletét.

*

A Székesfehérvári Törvényszék 71.M.70.057/2022/24. számú ítéletének, a Győri Ítélőtábla Mf.V.30.049/2023/3. számú ítéletének, valamint szabadság kiadásával összefüggésben a Kúria Mfv.V.10.033/2024/7. számú ítéletének alaptörvény-ellenességét Indítványozó azért állítja, mert az eljárt bíróságok egyrészt nem ismerték fel az ügy alapjogi jelentőségét, másrészt a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: **Mt.**) 116-117. §-ainak alkalmazásával, alaptörvény-ellenes jogszabályi rendelkezésre alapították ítéleteiket.

Az Mt. 116-117. §-ai ugyanis olyan hátrányos megkülönböztetést eredményeznek, amely nem összeegyeztethető a szabadság jogintézményének rendeltetésével. A panaszos szerint a szabadság célja a regenerálódás biztosítása, amely minden munkavállalót azonos mértékben megillet, életkortól függetlenül.

Az Mt. 116-117. §-ai alapján azonban szabadság mértékének meghatározása pusztán életkor alapján történik, amely aránytalan és az Alaptörvény XV. cikkének sérelmét okozva, önkényes különbségtételhez vezet. A szabadság alapvető rendeltetése elsősorban a munkavállaló regenerálódásának lehetővé tétele, továbbá másodlagosan szabadidő biztosítása, amellyel a munkavállaló ahhoz kezd, amit csak szeretne. Indítványozó álláspontja szerint nincs ésszerű indoka annak, hogy a fiatalabb munkavállalók esetében kevesebb szabadság álljon rendelkezésre, hiszen az egyenlő bánásmód elve megköveteli, hogy a munkaviszonyból származó jogok és kötelezettségek azonosak legyenek.

Az életkoron alapuló különbségtétel tehát nem tekinthető sem szükségesnek, sem arányosnak, különösen, mivel nem támasztható alá sem élettani, sem pedig gazdasági érvekkel.

Az alacsonyabb életkorú munkavállalókat sújtó, diszkriminatív szabadságelvonás az élet minden területén érezteti negatív hatását. Indítványozó példaként utal rá, hogy alkotmányjogi panasza és jelen beadványa kidolgozására is több időt szeretett volna fordítani, de mivel Indítványozó részére a tárgyévi éves szabadság döntő részét már kiadták, ezért Indítványozó számára már nem áll(t) rendelkezésre több szabadidő, amit e tevékenységre fordíthatna, fordíthatott volna.

[redacted] 2024. november „8”

Tisztelettel:

[redacted]